

Krátký příběh, v němž vystupují zvířata, ale chovají se jako lidé (mají lidské vlastnosti). Na konci se nachází ponaučení.

Vymyšlený / smyšlený příběh o skutečné osobě, události nebo místě z minulosti.

Vyprávění se šťastným koncem, ve kterém vystupují pohádkové bytosti.

Poutavý a napínavý příběh, který se odehrává ve skutečných, ale exotických krajinách (moře, prales, poušť).

Napínavý příběh, který se odehrává v jiných světech a často v něm vystupují nadpřirozené bytosti (draci, elfové, trpaslíci).

Vyprávění s dívčí hrdinkou o jejím životě (v různých situacích).

Veršovaný text,
který se většinou
rýmuje.

Veršovaný text,
který se na něco
ptá / který v sobě
skrývá otázku.

Příběh, ve kterém
se pátrá po něčem
nebo po někom
neznámém.

Strašidelné
napínavé vyprávění.

Text, který nás o
něčem novém poučí.

Příběh, který
se odehrává v
budoucnosti a
obsahuje vynálezy.

BAJKA

POVĚST

POHÁDKA

DOBRODRUŽNÁ
LITERATURA

FANTASY

DÍVČÍ ROMÁN

BÁSEŇ

HÁDANKA

DETEKTIVKA

DĚTSKÝ HOROR

NAUČNÁ
(ENCYKLOPEDICKÁ)
LITERATURA

SCI-FI

Skřítek Vítek se procházel v lese. Uviděl strom, na kterém seděla vrána se sýrem v zobáku. Pod stromem seděla liška a chválila vránu, jak jí to velice sluší, že má nádherné zářivé černé peří a že jistě tak nádherný pták musí také nádherně zpívat. Vráně se liščiny lichotky velice líbily a chtěla je poslouchat dál. Otevřela zobák a skřehotavě zakrákala. Sýr vráně ze zobáku vypadl a liška po něm okamžitě chňapla. Vrána přišla o svačinku, zastyděla se za skřehotání a liška si pochutnala.

Skřítek Vítek si pomyslel, že liška chválila vránu jen proto, aby získala její sýr. Každý, kdo tě chválí, ještě nemusí být tvůj přítel.

Skřítek Vítek vyprávěl dětem, že na místě, kde nyní stojí jejich škola, rostla kdysi velice stará lípa. Ta lípa znala nejedno lidské tajemství. Vypráví se, že v dávných časech se v dutině lípy schovala před velice krutým sedlákem malá husopaska. Přišla velká bouřka, blesk uhořel do staré lípy a malé děvčátko se proměnilo v nenápadné žluté kvítky, které nádherně voněly a uměly léčit nejen lidský neduh. Od té doby lidé lípu uctívali, prosili ji každé jaro o kouzelné, léčivé, voňavé květy a také jí šeptali svá tajemství a trápení. Povídá se, že lípa nejednomu nešťastnému člověku ševelením svých lístků poradila, jak se trápení zbavit.

Skřítek Vítek poslouchal a nevěřil svým uším. Máma koza nabádala svá kůzlátka, aby nikomu neotvírala, když bude na pastvě, ale kůzlátka byla neposlušná. Jakmile jim převlečený vlk zaklepal na okénko a změněným hlasem jim nalhával, že je jejich maminka, kůzlátka hned vlkovi otevřela. Vlk kůzlátka spolykal a nebýt chytré mámy kozy, která ve spánku vlkovi kůzlátka z břicha vyoperovala, zašila mu do břicha místo kůzlátek kamení, mohlo vše dopadnout katastrofálně. Ono to tedy katastrofou pro vlka skončilo, ale kozí rodinka si spokojeně žila dál a kůzlátka už vždycky maminku poslouchala.

Peřeje na řece byly opravdu obrovské. „Ty peřeje ten vor nezvládne,“ prohlásil Tomáš. „Máš asi pravdu,“ přitakal Vojta a tiskl si k tělu plechovou krabičku od bonbonů, ve které byl složený papírek s právě dotvořenou básničkou o skřítkovi Vítkovi. „Tu báseň musíme zachránit, nesmí se rozmočit. Jedině za tu báseň se nám podaří Tondu vysvobodit ze zajetí. Strč si krabičku za plavky a skáče. Všichni umíme plavat dobře, na břehu jsme za chvíli, vor už stejně nezachráníme. Na břehu uděláme válečnou poradou, co podnikneme dál.“ „Tak jo, skáče.“

„Tak takhle vypadá skřítek Vítek z planety Země“, udiveně zašeptal pruhovaný dráček Skobička, který se vznášel nad modrými kořeny stromů drum drum. „Slyšel jsem, že tenhle skřítek ztroskotat se svým vesmírným korábem v pohoří Zapomnění asi před sto lety a od té doby spí a kolem něho vyrostlo jedovaté houští z nadávek a sprostých slov. „Tak tam se letím podívat,“ prohlásil drak Smrk, „to může být velice zajímavé.“ Skobička ho varoval, že s Pozemšťany nejsou žerty a že houští je velice nebezpečné.....

Můj milý deníčku, včera jsem ho viděla, jak kupuje Olině, zrovna OLINĚ, zmrzlinu. Bylo mi to líto, protože mně zmrzlinu ještě nikdy nekoupil. Já se snažím, aby si mě všiml. Včera jsem mu, jako omylem, vylila kalíšek s vodou od modré tempery za krk, dneska jsem mu jako náhodou kopl do otevřené aktovky, aby si teda už konečně všiml, že existuju. Ale nic. Udělal jenom posměšný škleb a něco šeptal Alešovi. Fakt už nevím, jak tomu Vojtovi ukázat, že se mi líbí a že ho fakt miluju. Poznala jsem to v tu chvíli, když tak nádherně recitoval básničku o skřítkovi Vítkovi. Řekni deníčku, není to hrozný? Proč mě taky nemiluje?

V naší třídě bydlí skřítek,
jmenuje se skřítek Vítek.
Když jsme přišli do školy,
chystal pro nás úkoly.
Hlídá naše učeníčko,
schovává se před hlukem,
na tabuli psal přáníčko:
“Nikdy nebuď zlým klukem!”
Jezdí s námi do přírody,
školu v přírodě má rád,
v Křižanově v lesní říši
žije jeho kamarád.
V první třídě se chtěl ženit,
oblékli jsme nevěstu.
Šaty krásné navrhli jsme
na obřad i na cestu.
Kdo chce skřítku Vítku vidět,
musí přespát ve škole,
nesmí dělat žádné chyby
v každém školním úkole.
Také jsme se dozvěděli,
že ve škole není sám,
v každé třídě na Arméndě,
skřítek bydlí, říkal nám.

Leze, leze po železe, nedá pokoj, až tam
vleze.
Jednou dírou sem, dvěma dírami ven.
Čtyři nohy, čtyři rohy, někdy je i kulatý,
rodina se u něj schází, ubrus má až na
paty.
Nemá konev ani sklínky, přece vodu nosí.
Potom kropí prádlo, plínky. Kdo se o to
prosí?
Skřítek Vítek kroutí hlavou, co to může
být? Autor tady hází slovy. Chce tu něco
skrýt?

„Vašku, tak tohle je opravdu záhada.
Tomu musíme přijít na kloub!“
„Co navrhuje?“
„No, Mirko, já si myslím, že je potřeba
si udělat plán a podle toho plánu potom
postupně pátrat.“
„To si myslím taky.“
„A jak se takový plán dělá?“
„No, prostě si sedneme a řekneme si, co
uděláme nejdřív a co pak.“
„Dobrá, tak jdeme na to.“
„Čím začneme?“
„Co se nám ztratilo?“
„Knížka o skřítkovi Vítkovi.“
„Potřebujeme ji?“
„Jasně, je to naše společná práce, kterou
chceme poslat do celostátní literární
soutěže. Musíme ji najít.“
„Co se s ní mohlo stát?“
„Někdo ji ukradl? Ale proč?“
„Protože je dobrá a mohla by vyhrát celou
soutěž? První cena je zájezd do

Skřítek Vítek se dostal až na poslední
schod temné věže. Někde tady to musí
být. Upíři se zavěšují za nohy někde u
střechy. Brumlal si pod vousy. Upíři ve
dne spí a v noci vylétají ze svých úkrytů,
zakusují se lidem či zvířatům do krku a
sají teplou krev. Krev je jejich jídlo. Upíři
se bojí slunce, stříbra, česneku a svěcené
vody. Nemusím se bát. Mám to všechno
u sebe. Co vlastně udělám, až ty upíry
najdu?.....

Skřítek Vítek patří mezi ohrožená
neškodná kouzličí strašidýlka. Vyskytuje
se převážně v městských školních
budovách s rovnými plechovými
střechami, převážně ve třídách s
tabulemi, na které se píše bílými či
barevnými křídami. Ale byl již také
spatřen v univerzitní knihovně. Živí se
drobečky a vším, co ve třídách zůstane po
žakovských svačinkách. Skřítek Vítek je
společenské strašidlo, své obydlí si buduje
většinou ve škvírách či pod nástěnkami,
kde žije se svou družkou a dětmi.....

„Jak se ti, skřítku Vítku, podařilo přenést
nás v čase do roku 354 822?“
„Jendo, umím přece kouzlit a k tomuto
účelu jsem si vykouzlit stroj času.“
„Já jsem žádný stroj času neviděl.“
„Matěji, na čem jsme stáli?“
„Na nějaké měkké zelené houpající se
dlaždičce.“
„No a to byl právě ten stroj času. Ale
pozor, něco nebo někdo se k nám blíží.
Držte se pohromadě, ať se neztratíte.
Mohli byste v téhle době